

de Midler, vi for Diebliffet have i Gaanden; men det er min fulde Overbeviisning, at, naar ikke det ærede Ministerium Noget vil tjene os i at tage vore Briller paa og see med, ville vi komme til saaledes at lege Blindebuk med hinanden, at vi løbe Hoveberne itu paa hinanden og bringe Landet til Uenighed og Undergang. Vi maae standse paa den Vej, som vi ere paa; vi ere meget for meget komne ind paa en Vej, hvor man snart kommer under overordentlige Omstændigheder, og man maa vænne sig til at komme tilbage til almindelige Omstændigheder og erkende, at vi have ringe Midler, hvormed der skal udrettes store Ting. Dertil maae vi naae. Savne I Opfindsommelighed dertil, saa spørger Eder for, saa tager de Raad, der blive Eder givne, og forkaste I disse Raad, saa finder selv paa Noget, men staaer ikke stille og tramper og tramper uden at kunne komme ud af den Stilling, hvori I staae, thi det er ikke vanskeligt at sige: jeg kan gjøre det, og jeg kan gjøre det, giv mig blot nye Midler dertil; nei! det gjælder om at kunne udrette Noget med de Midler, der ere forhaanden; thi, om man ogsaa virkelig kan bevilge nye Midler, saa er det dog ikke uden Fare, og hvori bestaaer denne Fare? Den bestaaer deri, at, naar vi nu berøve os de Midler, der skulle opspares i hver Mandes Lomme til vanskelige Tider, saa have vi dem ikke, naar de vanskelige Tider komme. Det er ikke nok, at vi skaffe Seletøier, at vi kjøbe Kanoner, men, naar vi skulle bruge disse Seletøier og disse Kanoner, saa gjælder det om at have Penge til at betale de Folk og Maden til de Folk, som skulle følge med Kanonerne og kjøre Hestene. Der er Intet saa farligt som at lade sig friste ind paa den Vej at opdyngne disse Masser af Materiel, som ikke behøves, og vi have hjulpet os igjennem uden at have dem. I et Land som vort kunne vi hjælpe os med saa Midler, naar vi kun ville bruge de Midler, der ere forhaanden, og det gaaer ikke an at staae ind paa en Vej, som vi ikke i en Række af Aar kunne komme tilbage fra. Den ærede Finantsminister har ogsaa selv yttret ved forskellige Leiligheder, endog paa Tryk, at der maatte indtræde Besparselser ved Krigsministerierne, naar vi ikke skulde komme

i et vedvarende Deficit; saa omtrent har han sagt, maaskee ikke med ligefremme Ord, thi det var en Collega, han da maaskee skulde have talt imod, men denne Mening ligger dog i hans Ord, saalænge han ikke siger Nei dertil, og saalænge han ikke viser os en anden Besparselsesvei til at undgaae et vedvarende Deficit.

Finantsministeren: Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, har fuldkommen Ret, naar han siger, at det er nødvendigt for Ministeriet, at man i mange Henseender maa see med Rigsdagens Briller, og jeg troer heller ikke, at det skal kunne miskjendes, at Regjeringen ved flere end een Leilighed har vist, at den bestræber sig derfor; men jeg troer heller ikke, at det skal kunne nægtes, at det ogsaa i mange Henseender er nødvendigt, at Rigsdagen seer en lille Smule med Regjeringens Briller, og dette gjælder navnlig, naar der er Spørgsmaal om de Udgifter, som den ærede Rigsdagsmand især har dvælet ved, nemlig Udgifterne til Krigsministerierne. Jeg kan ikke give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at det fortrinnsviis er Krigsministerierne, og naturligviis især Landkrigsministeriet, paa hvis Budget det kommer an, om det aarlige Finantslovforslag skal udvise et Deficit eller et Overflud. Det kan ikke forundre Nogen, at Finantsministeren i den Henseende her i Landet som i andre Lande kan siges at være en født Modstander af Krigsministeriets Budget. Af Statsgjælden kan Finantsministeren altid siges at være en født Modstander, men det kan ikke nytte ham noget, thi der skal det nødvendig betales, hvad man contractmæssig er forpligtet til. Med Hensyn til Krigsministeriets Budget er det derimod en Selvsølge, at ethvert Lands Finantsminister gjør sit Overste for at slippe saa godt derafra som muligt, men jeg troer ogsaa, at alle Landes Erfaring, og i den Henseende er det kun Norge, Nordamerika og maaskee Sverrig, der taaler en Undtagelse, viser, at disses Finantsministre dele Stjæbne med Danmark, at det er umuligt at holde Krigsministeriets Udgifter stadig væk paa samme Punkt, og det af den ganske simple Grund, at Krigsudgifterne i alle Lande stige, fordi